

Umindelighed ikke til Fangst af Rødspætter; de maa underlastes enkelte Forandringer; ikke i Henseende til Mafsevidde, men de til Vaaddet hørende Liner maa helst være noget længere, Belastningen for nedden maafe noget større, og Floddene for oven noget færre i Antal, og endelig skal selve Garnet helt føres noget mere strakt til Tællerne, saa at Mafferne staa mere strakte \langle , end om de vare ubelukkende bestemte til Malesfangt.

Ved detaillerede Forbud angaaende disse Ting vilde man kunne reducere Fangsten af Gladfisk noget, det er utvivlsomt; men helt vilde den ikke kunne hindres, og dels ere saadanne Bestemmelser meget vanskelige at optage i en Lov, da det ofte kan blive Skønsager, det drejer sig om, idet heller ikke de egentlige Malesvaad ere ens „førte“, naar de bruges paa de forskellige Bundarter, dels vilde man ved at indlade sig paa saadanne Detailler i den praktiske Udøvelse af Fiskeriet meget let komme til at hindre den dygtige Fisker i hans Arbejde og hindre ham i at forbedre sine Redskabers Konstruktion, og paa dette Omraade foregaar der en stadig Udvikling ledsaget af en stadig Eksperimenteren, som det vilde være meget uheldigt at træde hindrende i Vejen for.

Det vilde ad denne Vej endelig ikke kunne ventes, at Fangsten af smaa Rødspætter helt forhindrede, den vilde kun indskrænkes noget, og jeg mener, at man skal betænke sig to Gange, før man indlader sig paa en Ting, der vil drage saa mange uberegnelige Konsekvenser efter sig, — især da det forekommer mig, man har en langt lettere og paalideligere Metode at ordne den hele Sag paa, nemlig alene ved Hjælp af Bestemmelser om Malesbringelse af Smaafisk. Bestemmelser, der ville kunne anvendes paa de Fiskearter, der særlig her er Tale om og i det foregaaende har været Tale om, nemlig paa de ved vore Kyster mer eller mindre stationære Fisk saasom Ual og Gladfiskene.

Til saadanne Fiskearter som Sild, Hornfisk, Makrel, Torst, Hvilling og Kuller er der i disse Betragtninger intet Hensyn taget, dels fordi de ikke høre med til den hele Undersøgelsesrække, dels fordi de i biologisk Henseende ere saa forskellige fra Gladfiskene, at Fiskeriet efter dem maa ordnes paa væsentlig forskellig Maade, — om det overhovedet for Fredningens Skyld er nødvendigt at tage Hensyn til disse Arter.

Betænelighederne ved Indførelsen af en passende Minimumstørrelse paa Rødspætter, har altid først og fremmest været, om de fangede Fisk virkelig kunne leve, naar de først ere fishede. Jeg mener at have vist, at herfor behøver man ikke at frygte i nogen videre Grad, og som det desuden er paavist, man undgaar ikke dette Spørgsmaal ved Mafseviddebestemmelser; thi ogsaa disses Gennemførelse maa i Reglen, om de skulle nytte noget, støttes af Forbud mod Brug af Undermaalsfisk.

Oderfor de andre Gladfisk stiller Mafsespørgsmaalet sig noget anderledes end for Rødspætter; thi der vil med Undtagelse af Tungen næsten ikke kunne tales om særlige Redskaber til deres Fangst, d. v. s. de fistes alle i de for Rødspætter bestemte Garn, og Følgen heraf vil blive, at de Fiskearter, der ere mindre end den for Rødspætten passende Størrelse, ikke vil kunne blive fangede, og at de, der ere større, ville blive fangede for smaa.

Dette sidste vil ramme de to værdifuldeste af dem alle: Pig- og Sletthvarren haardt. — For Tungen kunde en mindre Mafsevidde fastsættes, men med den maatte da kun fistes Tunger og de mindre Gladfisk, medens de større skulde bortkastes, om de fangedes.

Det forekommer mig saaledes godtgjort, at det i Umindelighed ikke kan iværksættes at frede de forskellige Arter af Gladfisk under en for hver Art bestemt Bængde ved Mafseviddebestemmelser alene, særlig naar disse skulle rette sig efter Artens Gennemsnitstørrelse i vore forskellige Farvande, men det maa antages, at man i Umindelighed vil kunne naa det tilsigtede Maal paa anden Maade: nemlig ved Forbud mod at bringe til Land eller forhandle de Fiskearter, under et for hver bestemt Maal, der i Reglen ere sejlivede nok til at kunne leve efter at være blevne fangede.

Fangst af „Undermaalere“ vilde man nok ved Lov kunne forhjude, men den vil altid, saa længe der maa fistes smaa Fiskearter, finde Sted i større eller mindre Grad, enten der er Mafsebestemmelser eller ej; men naar Undermaalere af de sejlivede Fiskearter af Fiskerne udlastes igen, vilde saadan Fangst ikke være til større Skade for disse Arter.

Til de sejlivede Fiskearter høre heldigvis vore mere værdifulde Fisk, og dette er ikke tilfældigt; thi netop paa Grund af, at deres Hud med de deri fastsiddende Skæl er saa stærk og ikke ødelægges saa let, ere disse Fisk sejlivede, og af samme Grund egne de sig til Handelsvare; thi deres Udseende bliver ikke altså ødelagt ved de forskellige Transporter, enhver Fisk i Reglen er udsat for, før den bliver spist. Desuden giver